

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Ένα άρθρο του συγγραφέως των «Κατερδωμάτων του Άρσεν Λουπέν» Μωρίς Λεμπλάν)

ΣΦΑΛΩΣ πολλοί θ' αναρωτιούνται πώς έμαθα τις καταληκτικές περιπέτειες του Άρσεν Λουπέν, του περιφημου και ασύλληπτου αυτού τρέιτλεμαν-λοποδότη, τις οποίες έβρισκε κατά κάλους να διηγηθώ σε διάφορα έργα μου. Τις περισσότερες απ' αυτές μου τις διηγήθηκε ο ίδιος ο Λουπέν, ο οποίος μου άνοιξε την τρύπα να με θεωρή φίλο του και εμπιστό του. Μην άπορείτε για την ζολοκευτική έγκραση την οποία χρησιμοποίησα προκειμένου για έναν άνθρωπο που θεωρείται, από τον όγλο κι' απ' τους αστυνομικούς κυρίως, ως κακοποιός.

Τόν Λουπέν, εγώ τουλάχιστον, δεν τον θεωρώ λοποδότη. Για μένα είναι ένας ιδιότυπος άνθρωπος, ένας αναρχικός, αν θέλετε, που χιτσιπάει το κεφάλι του, και μόνον αυτό, όταν, κατά τη γνώμη του, δεν βρίσκεται σε χέρια αξία να το χρησιμοποιήσουν υπέρ της ανθρωπότητας.

Πώς όμως ο Λουπέν, ο άνθρωπος αυτός με τα εκατό πρόσωπα και με τα χίλια δυο ψευδώνυμα, μπόρεσε να αισθανθώ τέτοια εμπιστοσύνη σ' έμένα, ώστε ναρχεται κάθε τόσο και να με βριση ηρεντελώς ξαφνικά, για να μου διηγηθώ τις καταληκτικές του περιπέτειες;

Σ' αυτό το ερώτημα, βέβαια, δεν μπορώ ν' απαντήσω άμέσως. Ο άρκεστώ μόνον να σάς διηγηθώ πώς τον πρωτογνώρισα.

Πάνε καμιά εικοσαριά χρόνια από τότε. Κατά την εποχή εκείνη μόλις είχα αρχίσει να δημοσιογραφώ, ως αστυνομικός συντάκτης στην έφημερίδα «Η Καθημερινή». Η έφημερίδα αυτή είχε τότε έλαχιστή κυκλοφορία και περιέμενε να σημειώσει καμιά μεγάλη έπιτυχία για να μπορούσε να τραβήξει μπρός...

Μία μέρα λοιπόν ο διευθυντής μου—ένας παλιός δημοσιογράφος—με κάλεσε στο γραφείο του και μου έλεπε, δείχνοντάς μου ένα δαχτυλογραφημένο χαρτί :

—Διάβασε δώ...

Έστηρα άμέσως το χαρτί. Ήταν ένα σημείωμα από τη Διεύθυνση της Αστυνομίας που έγραφε τα έξης :

«Χτές το βράδυ διεπράχθη μία σπουδαιότατη κλοπή. Ο άμερικανός τραπεζίτης κ. Βάντερμυλιντ, ο οποίος παρεκδιμεί στην πόλη μας, είχε φυλάξει στο ιδιωτικό χρηματοκιβώτιό του, του ξενοδοχείου «Έμπριάλ», όπου διαμένει, το περίφημο μπριλλάντι «Μαχαραγιά».

Σήμερα το πρωί λοιπόν το χρηματοκιβώτιον βρέθηκε άδειο.

Στη θέσι του περιφήμου μπριλλαντιού βρισκόταν ένα έπισκοπιτήριο με το όνομα : ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ.

Το παράδοξον εις ότι το χρηματοκιβώτιον δεν έφερε κανένα ίχνος διαρρηξείως.

Η αξία του «Μαχαραγιά» υπερβαίνει τα πέντε εκατομμύρια φράγκων.

Ελήφθησαν υπό της αστυνομίας όλα τα μέτρα, ώστε να μη διαφύγη ο τολημής λοποδότης».

Αφού διάβασα το σημείωμα αυτό, το έδωσα πίσω στον διευθυντή μου.

—«Ε, λοιπόν; Τι λές;... με ρώτησε έξέτιστος.

Τόν κτύπησα με άπορία.

—Θά μπορούσαμε να πετύχουμε έμεις τον λοποδότη; μου έλεπε κτυπάζοντάς με στα μάτια.

—Πώς; Τι; τραύλισα εγώ.

—«Ε, ναι, δεν είπα τίποτα το έξοφρενικό!... Διάβολε! Μιά φορά, άργά ή γρήγορα, θά συλληφθώ ο λοποδότης;... Γιατί λοιπόν να μην είμαστε έμεις αυτοί που θά τον συλλάβουν;...

—Νά τον συλλάβουμε;... ερώτησα με κατάπληξι.

Για μία στιγμή μου πέρασε από το μυαλό ή ιδέα μήπως ο διευθυντής μου είχε τραβηλαθεί.

Αυτός έμάντεψε τη σκέψη μου και μου έλεπε :

—«Ε, όχι, άκριβώς να τον συλλάβουμε... Αν κατόρθωνες όμως ν' ανακαλύψεις τα ίχνη του και

να του πάρης καμιά συνεντεύξοια;... «Ε;... Τι έπιτυχία θάταν για μάς, αν τον ανακαλύπταμε πριν από την άστυνομία...

Και, σκόδοντας έμπροσθένιά μου έδωσε τις τελευταίες του οδηγίες :

—Θά έκτελέσης καθήκονα ιδιωτικού ντετεκτιβ... Άκολούθησε τις έμπνεύσεις σου... Δεν σου κριθώ πώς από την έπιτυχία σου έξαρτάται ή ζωή ή το κλείσιμο της έφημερίδος...

Μετά μισή ώρα βρισκόμουν στο τραίνο «Παρίσι—Βρυξέλλαι». Γιατί; Άπλοούστατα, γιατί είχα κάνει τον έξης συλλογισμό : Ο λοποδότης, ξέροντας ότι καταζητείται σ' όλη τη Γαλλία και ότι τα σύνορα φυλάγονται, θά κτύπησε να φύγη μόν απ' τη Γαλλία, χωρίς όμως να κινδυνεύη να συλληφθώ στα σύνορα... Μ' άλλα λόγια θά φρόντιζε να καταφύγη το ταχύτερο σε κανένα κράτος με το όποιο να ήπηρεζε σύμβασις έξόδοσος έγκληματιών με τη Γαλλία. Έτσι δεν θά τον ύπομαζόντουσαν στα σύνορα, γιατί δεν θά ύπεβηταν ποτέ ότι θά κατέφυγε σ' ένα κράτος, όπου μπορούσαν να τον συλλάβουν από στιγμή σε στιγμή και να τον ξαναστειλουν σιδηροδέσμο στη Γαλλία.

Τέτοιο κράτος ήταν το Βέλγιο. Έτσι, χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα στο σταθμό του Βορρά και πήδησα στο τραίνο την ώρα ακριβώς που ξεκινούσε.

Τότε όμως θυμήθηκα ότι έπάνω στη διάσι μου είχα ξεχάσει να βγάλω εισιτήριο!

—Διάβολε! Ο' αναγκάζομουν να πληρώσω διπλά μέσα στο τραίνο... Το δελτίο μου της «Καθημερινής», με το όποιο θά μπορούσα να ταξιδέψω δωρεάν, ως δημοσιογράφος, δεν είχε θεωρηθεί άκόμη από το ύπουργείο.

Έξαφνα τότε κρύος ιδρώς με περιέλουσε. Συλλογίστηκα ότι τα χρήματα που είχα έπάνω μου, και που αποτελούσαν τη μόνη μου περιουσία, δεν έφταναν για να πληρώσω το διπλό εισιτήριο...

Τι θά γινόταν, Θεέ μου, όταν θά εμφανίζόταν ο εισπράκτωρ; Πάνω στην άπελπισία μου σκέφτηκα να πηδήσω από το τραίνο... Άλλά ήταν παιά άγά. Το τραίνο έτρεχε με ήλιγγιώδη ταχύτητα.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, άνοξε ή πόρτα του διαμερισμάτός μου—ένος διαμερισμάτος τρίτης θέσεως, εύτυχώς—και φάνηκε ο εισπράκτωρ.

—Το εισιτήριό σας... έλεπε.

Μηχανικά, έδγαλα το πορτοφόλι μου και έκανα πώς ναχώνω. Μία έμπνευσις πέρασε έξαφνα απ' το μυαλό μου.

—Εισημόνησα το δελτίο μου! είπα με άπάθεια. Είμαι συντάκτης της «Μικρής Έφημερίδος»... Με είσιώνη άποστολή...

Είπα της «Μικρής Έφημερίδος» γιατί ήταν έφημερίς με μεγάλο κύρος την εποχή εκείνη.

—Στόν πρώτο σταθμό θά τηλεφωνήσουμε! μου άπάντησε άπειληρικά ο εισπράκτωρ.

Αυτό ήθελα κι' εγώ! Πριν φτάσουμε καλά-καλά στον σταθμό, όταν το τραίνο θάκοβε την ταχύτητά του, θά ηροδύσα έξω και...ό Θεός βοηθός!

Στόν πρώτο σταθμό όμως θά φτάναμε μετά μισή ώρα... Πώς θά περνούσε αυτό το διάστημα;... Δεν θάταν καλό να κάνω μία βόλτα στα βαγόνια—της τρίτης θέσεως, φυσικά, μήπως ανακάλυπτα έτσι τίποτα;...

Με την σκέψη αυτή, έτοιμαζόμουν ν' άνοξώ την πόρτα και να βγω στόν διάδρομο, όταν έξαφνα ή... πόρτα άνοξε μονάχη της και φάνηκε στο κατώφλι ο έπιθεωρητής του τραίνου.

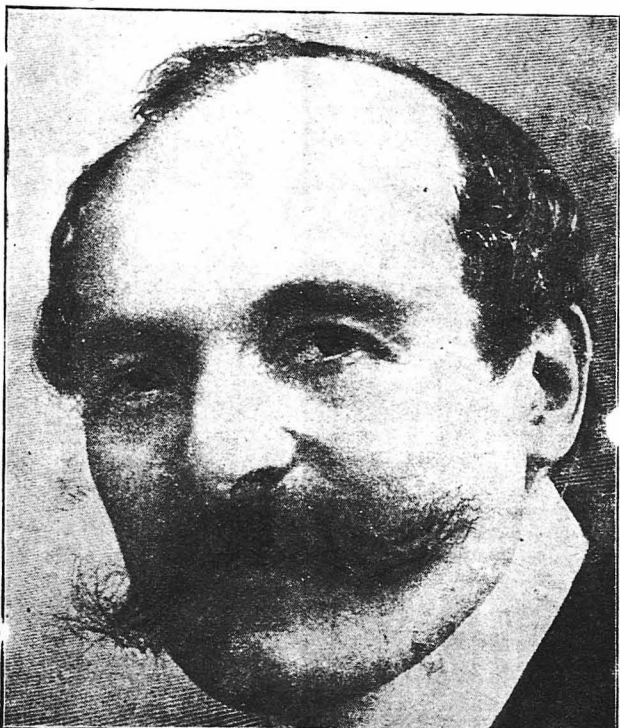
—Σεις εισθε ο κ. Λεμπλάν; με ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Και ισχυρίζεσθε ότι εισθε συντάκτης της «Μικρής Έφημερίδος»;...

—Μάλιστα! άπάντησα με γωνή που έτρεμε. Θά τηλεφωνήσετε, άλλωστε, στόν πρώτο σταθμό.

—Όχι! Δεν θά τηλεφωνήσουμε! με διέκοψε ο έπιθεωρητής. Ειστε τυχερός... Στο ίδιο τραίνο με σας ταξιδεύει κι' ο διευθυντής σας, ο κ. Μαρτέν!... Άκο

Ο Μωρίς Λεμπλάν.

λουθείστε με λοιπόν... "Αν οσς άναγνωρίσει...

Τά είχα χαμένα. Κακοτυχία μά φορά. Βλαστημούσα τώρα την

Θέλοντας και μη άκολουθήσα τον έπιθεωρητή ως την πρώτη θέ-

σι, όπου είχε κρατήσει ένα χωριστό διαμέρισμα «λουξ» ό περίφημος

— "Ο κύριος απόδω... εξήγησε ό έπιθεωρητής, ισχυρίζεται πώς

— Τί γίνεσαι, άγαπητέ μου Λεμπλάν; μου φώναξε χαρούμενα.

— "Ωστε κυνηγός κι' εσύ να πάσης τον περίφημο λοποδότη, ξ;

— Βεβαίωτα! "Ο κύριος είναι ό συντάκτης της εφημερίδας μου

Κατόπιν, γυρίζοντας προς έμένα, μου ελετε :

— "Οχι... έτραύλισα. Εί-

— "Κινηγώ να βρω τον "Αρ-

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

ΔΙΕΤΙΧΑ

Δέν έτιχε ποτέ να ίδης πώς πολεμούν

δίχως μαχαίρια και σπαθιά πώς γίνον-

"Η άσπρη πέτρα του γιαιλού δέν πιάνει

κι' ή άγάπη δίχως πείσιματα δέν έχει

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Φ. ΚΟΠΠΕ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

"Αλλοίμονο, Θεέ μου!...

Τί άντρας ήταν αυτός!...

"Εγύριζε πάντα μεθυσμένος μεσάνυχτα στο σπίτι του κι' έδεσνε

Και ή άτυχη γυναίκα ύπόφερε αυτό τον άντρα, τον σκληρό και

"Ο άντρας της την εύρισκε σχεδόν πάντα το βράδυ νησική όταν

"Υστερ' απ' τον τρομερό σματά του ξύλου, φοβερή σιωπή ά-

Μιά μέρα, μέσα στο κρύο και στην παγωνιά του Δεκεμβρη και

— "Εκείνη, με βλέμμα μαύρο

— "Κινηγώ να βρω τον "Αρ-

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

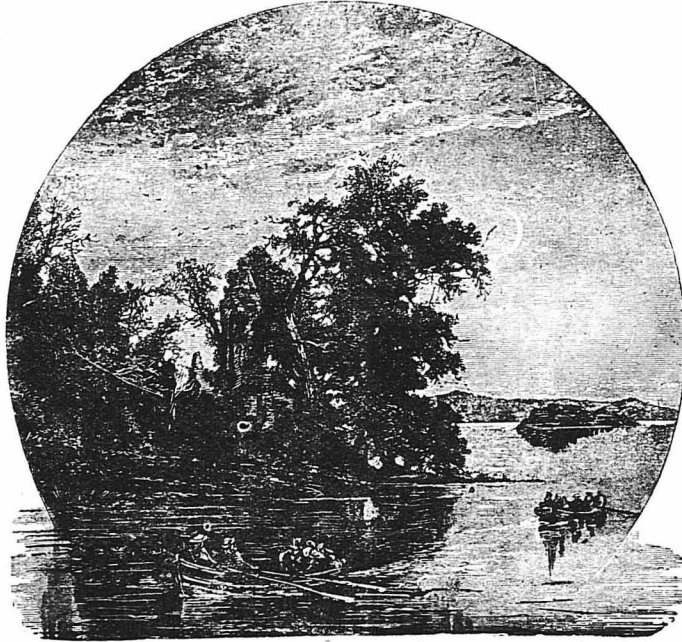
— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

στενάζοντας βαθιά και πονεμένα :

— "Χτύπα με λοιπόν! Τί στέβασα;

— "Να, γιατί ύποφέρω περισσότερο όσο άργεις. "Ενα πράγμα

"Εκείνος όμως είχε απολυθεί. Και μόνο ένα έλαφο ήλιθιο χα-

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

— "Ετα κι' έγινε. "Αναγκάστρια ν' άκολουθήσω τον περίφημο

